

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 494/2016
07.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиле А.А. из П., чији је пуномоћник Д.П., адвокат из П., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Високи савет судства, Основни суд у Пожаревцу, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Пожаревцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављене против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 521/15 од 20.10.2015. године, у седници већа од 07.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 521/15 од 20.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П1. 80/13 од 30.01.2015. године, ставом првим изреке тужена је обавезана да тужилци накнади материјалну штету по основу разлике зараде за период од 01.01.2010. године до 30.11.2012. године, укупно 1.745.880,05 динара, у појединачним месечним износима наведеним изреком за законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом другим изреке тужена је обавезана да за тужилцу уплати доприносе обавезног осигурања на износе из става првог изреке. Ставом трећим изреке тужена је обавезана да тужилци накнади штету на име уписнине у А.к. П. у износу од 209.947,00 динара са законском затезном каматом почев од 17.05.2010. године до исплате. Ставом четвртим изреке тужена је обавезана да тужилци накнади нематеријалну штету због повреде права на правично суђење у износу од 500.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом петим изреке тужена је обавезана да тужилци накнади нематеријалну штету за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа у износу од 500.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом шестим изреке тужена је обавезана да тужилци накнади парничне трошкове у износу од 350.937,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 521/15 од 20.10.2015. године, ставом I изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и другом изреке. Ставом II тачка 1 изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље да јој тужена накнади штету на име уписнине у А.к. П. у износу од 209.947,00 динара са законском затезном каматом од 17.05.2010. године до исплате. Ставом II тачка 2 изреке првостепена пресуда преиначена је у ставу четвртом изреке тако што је делимично усвојен тужбени захтев тужиље и тужена обавезана да јој накнади нематеријалну штету због повреде права на правично суђење у износу од 80.000,00 динара са законском затезном каматом од првостепеног пресуђења до исплате, док је преко овако досуђеног износа одбијен тужбени захтев тужиље за накнаду нематеријалне штете по овом основу. Ставом II тачка 3. изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу петом изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље да јој тужена накнади нематеријалну штету због повреде части и угледа у износу од 500.000,00 динара са законском затезном каматом од првостепеног пресуђења до исплате. Ставом II тачка 4. изреке тужена је обавезана да тужиљи накнади парничне трошкове у износу од 172.993,20 динара.

Против другостепене пресуде, у ставу II тач. 2. и 4. изреке у усвајајућем делу, законски заступник тужене је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужбом од 11.02.2013. године тужиља је тражила да се тужена обавезе да јој накнади штету, укупно 3.421.700,39 динара. Побијаним делом другостепене пресуде, донете 20.10.2015. године, тужена је обавезана да тужиљи накнади нематеријалну штету у износу од 80.000,00 динара са припадајућом законском затезном каматом и да јој накнади парничне трошкове.

Према новелираном члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Будући да вредност предмета спора побијаног дела од 80.000,00 динара очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизије тужене није дозвољена. При томе, није од значаја то што је другостепеном пресудом преиначена првостепена пресуда само у делу одлуке о накнади штете преко износа од 80.000,00 динара, с обзиром да је овај износ већ био досуђен првостепеном пресудом за наведени вид нематеријалне штете, па би право на ревизију по основу овог преиначења, у смислу новелираног члана 403. став 2. ЗПП, могла користити само тужиља.

Ревизија тужене, у делу који се односи на део другостепене пресуде којим је одлучено о трошковима парничног поступка, недозвољена је у смислу члана 28. ЗПП, будући да трошкови поступка у овој парници нису чинили главни захтев.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић,с.р.**